

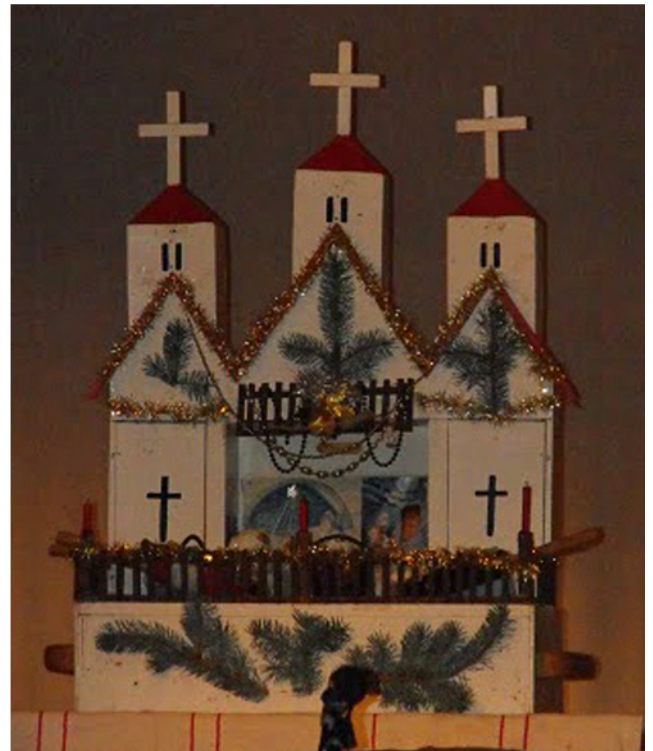

Balatonberényi Tükörkép

“Itt mindenki szóhoz jut.” “A véleménye miatt senki ne szenvedjen zaklatást.”

A KARÁCSONYT ÜNNEPELTE KÖZSÉGÜNK

Vasárnap este került sor községünk hagyományos karácsonyi ünnepségére. A rendezvények első állomása a templom volt, ahol a balatonkeresztúri Bárdos Lajos Kórus adott színvonalas koncertet. A zsúfolásig megtelt Művelődési Ház közönségét *Horváth László* polgármester köszöntötte, s kívánt az önkormányzat nevében áldott karácsonyt. Ezután az ovisok léptek színpadra, akik karácsonyi verseket szavaltak, majd a helyi hagyományörző fiatalok *Osvald Bálint* vezetésével a hagyományos balatonberényi bábtáncoltató Betlehemet adták elő.

A következőkben furulyamuzsikát hallhatott a közönség, ezután pedig a diákszínjátósok *Schveigerné Kovács Erika* rendezésében *Jó-kai Mór Melyiket a kilenc közül?* c. novelláját állították színpadra. Öröm volt hallani és látni, hogy a gyerekek milyen felkészülten,

színészi képességeket megcsillantva adták elő a művet. Ezt követően a balatonberényi Nyugdíjas Kórus következett karácsonyi énekesokrával, majd *Fridrich Csaba* és *Böröcz Csaba* citerajátéka kísérte az Ifiklub dalnokait. A műsort *Óhídi Levente* karácsonyi melódiákból összeállított zongorajátéka zárta.

A hagyományoknak megfelelően a meghitt hangulatú est a Művelődési Ház parkolójában folytatódott: itt a balatonberényi civil szervezetek teával, forralt borral és süteményekkel várták a falu apraját-nagyját.

A remek szervezésért mindenképpen köszönet illeti a Művelődési Házat és valamennyi civil szervezetet, a fellépőket, s persze mindenkit, aki ilyen vagy olyan módon segített abban, hogy községünk idén is méltón ünnepelhesse közös karácsonyát.

Horváth Péter

**BOLDOG KARÁCSONYT ÉS SIKEREKBEN GAZDAG
ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK
VALAMENNYI KEDVES OLVASÓNKNAK!**

a Balatonberényi Tükörkép szerkesztő sége

Fennállásának 15. évfordulóját ünnepelte a NABE

Fennállásának 15. évfordulóját ünnepelte a Nők a Balatonért Egyesület balatonberényi csoportja. A vidám hangulatú rendezvényen, melynek helyszíne a Művelődési Ház volt, Bertókné Vadál Erzsébet, a berényi szervezet elnöke képekkel illusztrálva mutatta be a tizenkilenc balatoni településen és Budapesten tevékenykedő egyesület elmúlt másfél évtizedes munkáját, majd külön szolt a berényi csoport történetéről is egészen az 1995-ös kezdetektől.

A résztvevők egyperces néma felállással tisztelegtek két - sajnos már köztünk nem lévő - egyesületi tagra, Baranyai Péternére és Garai Istvánnára. Az ünnepélyes emlékezőt kulturális produkciók gazdagították: A Nyugdijas Egyesület dalköre balatoni népdalokat énekelt. Czimblek Andrea és a gyerekek tolmácsolásában a Balaton halbőségének okát tudhattuk meg, Viola Márk és Óhídi Levente zongorázott, a karádi zeneiskola tanítványai pedig hegedős-táncos produkcióval rukkoltak elő. Ismét nagy sikert aratott Az utolsó óriás és Az utolsó táltos című színdarab, melyeket a balatonberényi amatőr színtársulat adott Tóth Margit rendezésében, Horváth Lászlóné irányításával.

A műsor végén Bertókné Vadál Erzsébet emléklapot nyújtott át az egyesület egykori és jelenlegi tagjainak, valamint a község vezetőinek, majd egy pohár pezsgőre és a tagok által készített süteményeke invitálta az egybegyűlteket.

Horváth Péter

Id seit köszöntötte községünk

Jó hangulatú rendezvénnyel köszöntötte időseit községünk. A vidám estre Balatonberény valamennyi 65 év feletti lakója hivatalos volt. Az egybegyűlteket Horváth László polgármester köszöntötte, majd a rendezők nevében Kovács Nándorné, a Magyar Vöröskereszt helyi szervezetének vezetője, illetve Bató Bernadett, a Balatonberény az Idősekért és a Gyermekéért Alapítvány elnöke járult a mikrofonhoz.

Idén is nagy sikert aratott a legkisebbek műsora: a Dobó István Általános Iskola balatonberényi tagóvodájának apróságai táncos, énekes, verses produkciójukkal készítették tapsra a nézősereget. Őket a marcali Három Tenor követte, akik népszerű opera- és operettdallamokat adtak elő a közönség nagy örömeire. A műsor végén vastappsal köszönték meg az előadást az idősek, így nem maradhatott el a ráadás sem.

A színpadi számok után aztán a gasztronómiáé lett a főszerep: hamarosan a Nyugdijas Egyesület tagjai által készített finom vacsora került az asztalra.

A Művelődési Házat megtöltő rendezvény végén népszerű slágerek csendültek fel. Végre volt alkalom egy kis beszélgetésre, múltidézésre, a bátrabbaknak nótázásra, táncrea is.

A jól sikerült estért köszönet jár a rendező civil szervezeteknek: a Magyar Vöröskereszt balatonberényi csoportjának, a Balatonberény az Idősekért és a Gyermekéért Alapítvány tagjainak és a Balatonberényi Nyugdijas Egyesület csapatának.

Horváth Péter

Megérkezett a Mikulás!

Megérkezett a Mikulás december 5-én a Művelődési Házba. Természetesen sok-sok gyerek várta már, hiszen a rendezvényre községünk valamennyi tizennégy év alatti ifja hivatalos volt. Érdeklődőkben nem volt hiány, hiszen a nagytermet megtöltötték a kicsik és az őket kísérő szülők és nagyszülők. Miután Mikulás bácsi idén is messziről érkezett és sok helyre kellett mennie, így kellett rá várni egy kicsit, ám az időt a devecseri Pulzus zenekarnak köszönhetően vidám énekléssel és tánccal töltötték a gyerekek.

Aztán egyszer csak betoppant a nagyszakállú Mikulás, aki idén is csomaggal kedveskedett a berényi gyerekeknek a legkisebbektől a nagyobbakig. Ezt követően süti, üdítő és persze játék várta községünk legifjabb lakóit.

A remek hangulatú délutánért e helyről is köszönet illeti a szervező Balatonberény az Idősekért és a Gyermekéért Alapítvány tagjait és minden segítőt.

Horváth Péter

Öt község új iskolája

December 6-án került sor Balatonszentgyörgyön a Dobó István Általános Iskola és Óvoda avatónnepségére. A ceremónián többek között Nagy Lajos balatonszentgyörgyi polgármester, Vass Béla igazgató és Kolber István országgyűlési képviselő, volt fejlesztési miniszter mondott ünnepi beszédet. A programot az iskola jelenlegi és egykori diákjainak zenés, verses és táncos produkciói színesítették.

A "Balatonszentgyörgyi Integrált Közoktatási Intézmény fejlesztése" nevet viselő beruházás a "DDOP 3.1.2/2f-2f" pályázat keretében valósult meg. Az Európai Unió és a Magyar Állam által nyújtott támogatás összege: 781.539.270 Ft. A fenntartó önkormányzatok (Balatonszentgyörgy, Balatonberény, Hollád, Tikos, Vörs) által biztosított önrész összege 86.837.697 Ft. A projekt teljes összköltsége 868.376.967 Ft. Az intézmény a fentieken túl a pedagógusok továbbképzésére TÁMOP, informatikai eszközök beszerzésére pedig TIOP pályázatot is nyert.

A fejlesztésnek köszönhetően az ország egyik legmodernebb közoktatási intézményében tanulhatnak az öt település, köztük Balatonberény gyermekei.

Horváth Péter

FELHÍVÁS AZ ILLEGÁLIS SZEMÉTLERAKÁS, KUTYAKÓBORLÁS MEGSZÜNTETÉSÉRE

Tisztelt Lakosság!

A községünkben elhelyezett műanyag palackok, papír és üveg gyűjtésre elhelyezett **szelektív gyűjtő helyeken**:

- Szabadság utcai ABC-nél,
- Kossuth utcai Kék-tó ABC-nél

ismeretlen személyek reklámszatyorban, zsákban rendszeresen konyhai hulladékot, egyéb szemetet raknak le. **A szemét elszállítása az önkormányzatunknak – végső soron az adófizető lakosságnak – jelentős többletköltséget okoz**, elszállítására csak a GAMESZ ütemezése szerint kerülhet sor.

A széljárás és a kóbor állatok miatt a kibontott szemét egyre nagyobb területet foglal el és alapvető közegészségügyi érdekeket sért. A felsorolt helyszíneken túl **a hegyi utak bejáratánál** és a község külterületi részein is növekszik az illegálisan lerakott szemét.

Kérünk minden jóérzésű polgárt aki falujáért felelősséget érez, tartsák megfigyelés alatt közterületeinket és bejelentéseikkel segítsék munkánkat!

Felhívjuk egyidejűleg a kutyatulajdonosok figyelmét, hogy kutyáikat közterületre felügyelet és póráz nélkül ne engedjék, kóborolni ne hagyják!

A kóborló kutyák által széttepett szemeteszsákok közegészségügyi veszélyt okoznak. Aki a hulladék elhelyezéssel, ebtartással kapcsolatos szabályokat megszegi 30.000,- Ft-ig terjedő pénzbírsággal sújtható!

Ennek visszaszorítása érdekében **az utcán kóborló felügyelet nélküli ebeket szigorúbban fogjuk bejuttatni és a községben elszállíttatni a szerződésben álló gyepmesterrel.**

Kérjük szíves együttműködésüket, a településünk értékeinek, környezetünk rendjének, egészségünk megóvása érdekében.

Balatonberény, 2010. november 17.

Tisztelettel:

Horváth László sk.
polgármester

Schenk István sk.
jegyző

Tájékoztató a 2011. évi lakossági szemétszállítás (hulladékkezelési közszolgáltatás) díjtételeiről és legfontosabb tudnivalóiról

Tisztelt Balatonberényi Ingatlantulajdonosok!

Balatonberény Község Önkormányzat Képviselő-testülete a törvényi előírásoknak megfelelően 2010. december 15-i ülésén szabályozta a 2011. évi szemétszállítási díjakat, a zöldhulladék-szállítás rendjét, a lomtalanítás időpontját.

A szemétszállítás igénybevétele a hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. tv. rendelkezései alapján kötelező, a szemétszállítási díj megállapításának részletes szabályait (ebben az un. ISPA beruházás keretében a korszerű lerakóhelyek és géppark költségének beépítését) a 64/2008.(III.28.) kormányrendelet írja elő.

Legfontosabb szemétszállítási tudnivalók 2011-ben:

- 1.) A szemétszállítási nap változatlanul kedd, illetve főszezonban kedd és péntek.
- 2.) A lakossági zöldhulladék szállítás díját továbbra is az önkormányzat fizeti.

A zöldhulladék szállításra évi 12 alkalommal 2010. április 6. és november 23. között minden harmadik szerdán kerül sor, az alábbi szállítási napokkal, április 6, 27, május 18, június 8, 29, július 20, augusztus 10, 31, szeptember 21, október 12, november 2, 23.

A zöldhulladék szállítás keretében falevél és kaszálék helyezhető ki gyűjtő edényben, vagy zsákolva, illetve 1 m-nél nem hosszabb, 5 cm átmérőnél vékonyabb fanyesedék kötegelve (egy köteg max. 25 kg súly betartásával). Az 5 cm-nél vastagabb faágat 1 m-nél nem hosszabb méretben kötegelés nélkül helyezhetik ki.

Üdülőingatlan tulajdonosa a járatnap előtti hétvégén is kihelyezheti a lakossági zöldhulladékot.

Kérjük a balatonberényi lakosságot, hogy faágat, fanyesedéket a zöldhulladék szállítás előtti napon helyezték ki.

2011. évi lomtalanítás id pontja

- a lakossági kihelyezés április 15. péntektől – április 20. (szerdáig), ettől eltérő időpontban lomot kirakni tilos! A lomtalanítás keretében zöldhulladékot, építési törmelékot, vagy veszélyes hulladékot (pl. televízió készülék, számítógép monitor, stb.) kirakni tilos!

A 2011. évi lakossági szemétszállítási díjak:

Allandó lakosok díjtételei (éven át 61 ürítési nap)

60 literes edényzet esetén	9.882 Ft/ingatlan/év + áfa
110 literes edényzet esetén	18.178 Ft/ingatlan/év + áfa
240 literes edényzet esetén	36.356 Ft/ingatlan/év + áfa
Többlet hulladéokra „Zöldfok” feliratos zsák ára	340 Ft/db + áfa

Megjegyzés: 60 literes edényzet továbbra is csak egyedülálló nyugdíjas személynek engedélyezett az önkormányzati rendeletben leírt feltételek esetén, az engedély csak 1 évre szól.

FIGYELEM FELHÍVÁS: A 2010. évben 60 literes edény használatra jogosultaknak 2011. január 31-ig ismételt kérelmezni kell a 60 literes edény használatát, illetve 2011. március 15-ig a 2010-ben használaton kívüli ingatlanok mentesítését!

Üdül ingatlan esetén (április 15-től – október 15.) között kötelező igénybevétel mellett

35 ürítési nap (szünetelés igénye nélkül)

110 literes edényzet esetén	10.430 Ft/ingatlan/év + áfa
240 literes edényzet esetén	20.860 Ft/ingatlan/év + áfa
„Zöldfok” feliratos zsák ára	340 Ft/db + áfa

Tisztelt Balatonberényi Ingatlan-tulajdonosok!

Képviselő-testületünk az AVE Zöldfok Zrt. szolgáltató 2011. évi díjfizetési ajánlatát 2010. november 24-i ülésén nem fogadta el, mert az a lakosság terheit aránytalanul megemelte volna. Mindösszesen 6 díjajánlatot dolgoztatott ki, melyet a Pénzügyi Bizottság november 22-én, 23-án, 29-én tárgyalt. Az önkormányzati képviselők javaslatait figyelembe véve sikerült az AVE Zöldfok Zrt.-vel 1,9 % díjemelést elfogadtatni, amely az utóbbi évek legkisebb mértékű szemétszállítási díj emelése.

Kérjük az ingatlantulajdonosok megértését és együttműködését, hogy településünk tisztaságát megőrizhessük, az illegális szemétkerakást megelőzhessük.

Balatonberény Község Önkormányzat Képviselő-testülete nevében:
Horváth László, polgármester

A szeretet lángja

Ausztria más ország, más szokásokkal, még a karácsony is más. A karácsonyi készülődés mellett a 24-i program délután 3-4 óráig a barátok, ismerősök, egyedülállók felkeresése. A jellegzetes cipó mellett tömjénes füstölőt visznek, a templomi kicsinyített mását, betömjénezik a lakást. S elviszik a szeretet lángját! 24-én reggel a templomajtóba kihelyeznek egy kb. 1m magas lámpást, meggyújtják, ezt keresi fel mindenki a saját lámpásával, erről gyújtja meg azt, ezt viszi haza otthonába, barátokhoz, ismerősökhöz, s gyújtják be vele az ő lámpásaikat. Ez az egy láng járja be az egész falut, ez világít 26-án éjjelig minden lakásban, minden síron. A rendezett temető a templomkertben található, 3 napon át minden síron ég a szeretet lángja.

Délután az őzfarmnak nagy sikere van. Ez az őzek, szarvasok karácsonya. Nagyszülők és unokák tömkelege sorakozik a kerítés mellett. Mindenki hozza a selejtes almát, száraz kenyert, etetik őket, elterelik az apróságok várakozás teli figyelmét a Jézuskáról. Élményekben gazdagon, csillogó szemekkel térnek haza, ahol természetesen áll már a karácsonyfa. S a megannyi boldog szempár közül, az öregek könnyesen csillogó, meghatott tekintete a legmegkapóbb. Számukra a tér és idő besűrűsödik ebbe a napba, ebbe a pillanatba, ennek az emlékéből merítenek az elkövetkező hosszú hónapokban.

Az éjféλι mise kezdete előtt egy órával a helyi fúvószenekar fél óráig karácsonyi dalokat játszik a téren, majd megszólalnak a harangok. A következő fél órában ők uralják a teret, ezután csend ereszkedik a tájra. Isten házában meghitt félhomály árad a falikarokból. Az oltár mellett is csak a két karácsonyfa világítása ég. A pap az oldalajtón jön be, négy ministráns kíséri, négy égő adventi gyertyával. Körbejárják a híveket, tömjéneznak. Az istentisztelet kizárólag a „heilige Nacht”-ról szól, annak fenségességéről, szépségéről, s egy karácsonyi koncertté alakul át. A magasan iskolázott, tiszta hangú vegyes kórust hegedű és klarinét kíséri. Merész párosítással az orgonát trombitaszó szakítja meg, illetve festi alá. Szinte végig éneklük az egész misét, az egyházi énekek mellett a komolyzenei feldolgozások is szerepelnek. Zeng az egész templom a szoprán és basszus hangoktól. Fenséges az egész, mint maga az ünnep. Az evangéliumot is úgy éneklük el az atya. A ministránsok az első padsornál beadják a perselyt, (ott még létezik persely), majd a hátsó padsornál fejet hajtva várják, hogy a hívek egymásnak tovább adva adakozzanak. Az istentisztelet a Csendes éjjel zárul, az atya tömjénezzve, az adventi gyertyák kíséretében vonul ki, az ajtóban a szeretet lángjánál foglalja el helyét. A ministránsok hosszú, csillagszóró szerű, csak a végén izzó pálcával gyújtják meg az emberek lámpásait, a pap áldást oszt, s újra szól a téren a fúvós zene, még vagy fél óráig, míg mindenki haza nem ér a szeretet lángjával.

Hallgatom a trombiták érces, zengő hangját, figyelem az egyre távolodó, imbolygó fényeket a hófödte hegycsúcsok közt, az otthonokba megtérő meleg lángokat. A temetőben sírt keresek, ami kivilágítatlan, ahol elhelyezhetném lámpásomat, a messzi idegenben, saját halottaimnak. Egyet sem találok, így a templom bejárata mellé teszem le. Tudom, látják, hiszem, tudják, hogy értük ég, az én szeretetem lángja.

Csiri

HIT, REMÉNY, SZERETET

Csak egy pillanatra álltam meg kis házunk előtt, de már tudtam, hogy most fog eljönni az a pillanat, melyet gyerekkoromban is oly izgatottan vártam. Szívem hevesebben dobogott, mint máskor, s alig vártam, hogy beérjünk a lakásba! Hideg szél járta át arcunkat, talpunk alatt ropogott a hó, s lépteinket szaporázva nyitottuk az ajtót. Odabent, fenyő illat keríngett, sajátkezűleg készített adventi koszorúkon a gyertyák égtek, s a Mennyből az angyal csendesen szólt. A karácsonyfa ünnepi díszben pompázott, s két kis gyermek önfeledten adta át magát az ünneplésnek, a Karácsonynak. Kis szemükben a csodálkozás, s az öröm fénye csillogott, s apró kezeckéjük már Jézuska ajándékait bontogatta. A Szeretet, az Ölelés, a Nyugodtság, a Béke, ott dobogott szívünkben. Egymás kezét fogva, énekléssel köszöntük meg Jézuskának, hogy Aldott, Békés, Boldog, Karácsonyt hozott Nekünk. Ugyanilyen szép karácsonyt kívánok minden balatonberényi lakosnak .

Czimbalek Andrea

Három tallér

Péter István és Nyerges Gábor egy szép márciusi nap délutánján elindult Tomajról Győrökre. Vonyarcvashegynél rájuk sötétedett. A tó partjára kiérve önkéntelenül megálltak. A telihold ezüstös ragyogásában fürdő táj valósággal elkápráztatta őket. A Zala-torkolat táján mintha ezernyi lidérc táncolt volna a tájon. Égetik a nádat. Az éjszakai lángnyelvek tarka parádét rajzoltak az égboltra. Éjszaka lett, mire elérték Győrököt, már csak a kocsmában égett az olajméces. Itt tudták meg, hogy gyerekkori barátjuk, Zajos Orbán a falu legszélső házában lakik, nagybátyjánál, aki kora árvasága után magához vette. Ő üzent értük, vágják a parti fűz-fákat, fiatal, erős férfiakat keresnek.

Lent a parton már kora reggel csattogtak a szekercék. Rendre dőltek egymás után a vén, odvas fák. A három legény nem kímélte erejét, bérüket a kitermelt fa után kapták. A tomaji favágók az erdész istállójában kaptak szállást. Lakos Bori, az erdész lánya, karcsú alakjával, ezüstösen csengő hangjával teljesen elbűvölte Istvánt. Pedig ez a légies tüneménynek tetsző lányka nagyon is számító, ravasz nőnek született.

Már több mint egy hete irtották az öreg fűzeket, csak három fa várta a szekercéket. Csattogtak a fejszék, dőlt az öreg fa, ahogy sorra szakadtak el erős gyökerei, melyek a Balaton partjára láncolták. Zuhantában egy harkályfészek repült ki belőle, Gábor mintha csilingelést hallott volna. Az aláhanyatló nap tétova sugara egy ezüsttalléron pihent meg. – Megtaláltuk Pók Vendel kincsét! – kiáltott fel Orbán. – Évtizedek óta apáról fiúra száll a történet, hogy Györök határában egy Sárkány nevű nemes a török időkben vagyont érő kincset bízott a sáfárára, Vendelre. Az meg, mielőtt a török felgyújtotta a falut, elrejtette. Semmit sem találtak meg belőle! Itt még rengeteg ezüstnek kell lennie. Egy szót se senkinek! Hajnalban visszajövünk, s amit találunk, elosztjuk háromfelé!

Zajos Orbán azon az éjszakán rácsófolta a nevére. Nesztelenül lopakodott le a partra. A kápolna előtt térdre roskadt, kérte a Szűzanyát, segítse éjszakai útján, ugyanakkor bocsássa meg, amit tesz. Megfogadta, ha gazdag ember lesz, segíti az egyházat.

Másnap hajnalban Orbán nem volt ott a megbeszélthelyen. István és Gábor otthon talált rá, az ágyban fekve, hideglelés közepette. – Menjetek! Daraboljátok el a fákat! En megbízom bennetek! Amit találtok, három részre osztjuk. – nyöszörögte. Gábor legelőbb a harkályfészket szedte ki az odúból, három ezüsttallér hullott a földre. Szétdarabolták a fát, de többet nem találtak. Este odaadták Orbánnak a részét, aki csodálatos gyorsasággal felgyógyult. Ekkor már várta őket a hír, császári biztosok keresték őket Tomajon. Azonnal induljanak haza, ötéves katonai szolgálatra szedik össze a legényeket. István Borinak ajándékozta ezüsttallérját. – Visszajövök, Boris – búcsúzkodott. – Öt év múlva? – kérdezte elgondolkodva a lány. – Ezt a tallért őrizd meg, Boris, az én emlékezetemre! – s olyan hirtelen fordult ki a kapun, hogy pillanatok alatt elnyelte a sötétség.

A csonttá soványodott öregasszony riadtan nyitotta ki az ajtót a késő éjszakai órán. – Fiam... Kisfiam... - vezett el Gábor ölelő karjaiban. – Öreganyám... Edes öreganyám – simogatta a fekete kendőbe bugyolált kis madárfejet. – Hiszen megmondtam, hogy visszajövök. Öt év nem a világ! – Gyere, egyél! Délről félretettem egy kis maradékot. Négy hónapja, mindennap... , nem tudhattam, mikor jössz. Látod, Györökön is előkerült Zajos Orbán három év múlva. Orbán? – kérdezte Gábor – Hát nem vitték el katonának? – Nem bizony. Nem várta meg, míg rákerül a sor. Elment világot próbálni, és dúsgazdagon tért haza. A Lakos Borit vette feleségül. De valami nyavalyakór gyötri, mindig az ágyat őrzi. Járt itt is Tomajon. A plébános úrral beszélt, az öreg pléhkereszt helyére kőkeresztet állíttat. Az Orbán? – képedt el Gábor. – Az inkább a kocsmát járta, mint a templomot. – Most meg Györökön kápolnát építtet, naponta gyón és áldozik. – bólogatott az öregasszony.

Nyerges Gábor már hónapok óta odahaza élt, de még mindig nem tudta rászánni magát a györöki útra. Egy októberi vasárnap a rezi búcsúban lacipecsenyét evett a templomtéri sátorban, mikor egy fényes ünnepi öltözetben pompázó nő lépett ki a plébánia ajtaján. Megkövülve nézett a kontyba fésült, gógös asszonyra, - Te lennél az, Boris? – pattant fel. – Az voltam valaha. – vont a nő a vállát. Gábor meredten bámulta az asszony tarka hímzéses mellénykáját díszítő, ezüsttallérokból összefűzött láncra. – Ezt honnan szerezted? - markolta meg? – Mi köze hozzá! Eresszen! Különben is az uramtól kaptam! – felelt flegmán - A Zajos Orbántól? Nekem is van egy ilyen. Sőt neked is volt egy, amit Istvántól kaptál. – fakadt ki Gábor – Te meg egy keszkenőt adtál neki. Ő a keszkenődet mindig a szíve fölött viselte. Ott lyukasztotta ki az, az átkozott golyó! – azzal sarkon fordult, már messze járt, mikor kitört az asszonyból a zokogás.

Győrököt, Cserszegtomajtól hosszú, de megjárható út választotta el. Am járhatatlan volt az a szakadék, mely Gábor Orbántól elválasztotta. Sok év telt el a rezi búcsú óta. Sok szóbeszéd járta Zajos Orbánról. Ugy tartották, két ember lakik a testében. Az egyik kapzsi, gonosz és a hitvány, a másik pedig józan óráiban próbálja jóvátenni annak bűneit. Így fér meg az ördög és a pap egy fedél alatt. - mondogatták. *Lipták Gábor nyomán*

Marcipán konfliktusba keveredik

Egyik szombat délután Marcipán hangos nyafogással adta tudtunkra, hogy ő márpedig sétálni szeretne, már régen voltunk, ennyit igazán megérdemel. Így aztán engedtünk nem éppen tapintatos, ámde annál kitartóbb unszolásának, felkerekedtünk édesanyámmal, és nekivágtunk a hegynek, hogy egyrészt megfuttassuk Marcipánt, másrészt meg hazatoljuk a talicskát, ami épp kint volt a pincénkben.

Havas-jeges nap volt, eléggé hideg szél is fújdogált, ám ez kiskutyánkat egy cseppet sem zavarta. Vígan szaladgált előttünk, hol messzebbre futva, hol visszaroohanva a lábunkhoz.

Épp csak mentünk s jöttünk, nem időztünk sokat. Hazafelé már jócskán fáztunk is. Én toltam a talicskát végig az úton, anyukám meg ballagott utánam, míg Marcipán előttünk-körülöttünk rohagált.

Normális körülmények között a János pince előtt rá szoktam csatolni a pórázt. Mondom, normális körülmények között, ha például nem tolok talicskát, nem csúszós az út, vagy épp a gondolatot hamarabb követi a tett, nem úgy, mint ezen az ominózus szombaton.

Ebünk a Bartók és Kodály sarkon egyszer csak huss, eltűnt! Nem nagyon aggódtam miatta –akkor még! – tudtam, hogy úgyis hazatalál, és naivan azt hittem, hogy haza is megy.

Csak kicsivel később vettem észre, mikor én is a temető sarkához értem, hogy Marcipán nem hazafelé vette az irányt, hanem az ellenkező irányba, ahol is felfedezte, hogy Csiri éppen akkor szeretne volna sétálni vinni helyes kis palotapincsijükét, Bongót. A mi kutyánkat kapun kívül teljesen hidegen hagyják az emberek, rájuk sem bagózik, más kutyákkal viszont lelkesen ismerkedik. Nem is volt ez most sem másképp, rohant oda Bongóhoz megszaglászni. Innentől a következő pillanatok eseményeit nem követtem százszázalékosan, köszöntem Csirinek, és mentem volna tovább, azt reméltem, hogy Marcipán majd jön utánam, ahogy ez máskor már megtörtént.

Ám kutyusunknak más tervei voltak... és a történések ekkortól meglehetősen fel is gyorsultak. Egyszer csak egy éles vakkantást hallottam, és amikor hátrapillantottam, borzasztó kép fogadott: ott állt Marcipán az úton, fogai között a kis pincsi, a levegőbe emelte, és rázta, mint egy rongyot! Meghült bennem a vér! Az eddigi tapasztalatok szerint ugyanis ebünk nem volt agresszív típus, különösen akkor nem, ha nem volt rajta póráz és a másik kutyán sem, akivel összefutott. Soha nem támadt először, azt viszont tudtam, hogy ha nekimennek, megvédi magát. Valószínűleg most is ilyesmi történhetett, Bongó csúnyán nézhetett rá, és mivel ő pórázon volt, a gazdája miatt még inkább erőt és biztonságot érezve tehetett Marcipán felé egy „támadási” kísérletet. Legalábbis ő így vélhette a dolgot, és csak hogy helyre tegye az erőviszonyokat, kicsit megleckéztette a szép bundájú kis kutyust.

Mindenesetre odarohantam, még mielőtt esetleg nagyobb baj történik, és bocsánatkérést motyogva, teljes megdöbbenéssel és szégyennel elrángigáltam a böszme ebet. Addigra már Csiri a póráznál fogva felrántotta Bongót a karjaiba, így komolyabb sérülés nem történt. Másnap érdeklődtem, hogy van kis kutya, és azt a választ kaptam, hogy kicsit fájjalja a vállát, de szerencsére nagyobb baj nincs. A lelkén esett csorbát leszámítva...

Nem tudtam komolyan haragudni Marcipánra, bár igazán lehetett volna annyi esze, hogy nem ugrik neki kisebb kutyáknak, főleg nem a polgármesterkének. Mindenesre hálát adok az égnek, hogy nem ötven évvel korábban történt velem mindez, hiszen abban az időben egy szigorúbb településen, egy esetleg maga köré még személyi kultuszt is építő tanácselnök felesége nem biztos, hogy ilyen elnéző lett volna egy hasonló esetben a kutyával és gazdájával...

Bató Bernadett

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A Balatonberény az Idősekért és a Gyermekéért Alapítvány ezúton mond köszönetet valamennyi civil szervezetnek, Barjákné Martin Juditnak, az Ifi Klub csapatának és minden kedves balatonberényi lakosnak, akik anyagi illetve természetbeni támogatásukkal valamint munkájukkal hozzájárultak mind a Mikulás napi rendezvényhez, mind pedig a karácsonyi vendégség megvalósulásához.

Aldott ünnepeket és további sikeres együttműködést kívánunk a következő évekre is!

a Kuratórium tagjai

Kaparom a falat

Mondhatják, hogy ez a jelenség államvizsga előtt nem számít kuriózumnak, jómagam azonban nem a tanulás miatt érzett feszültség levezetése céljából hódoltam e szokatlan szenvedélynek. Nem, egészen más okok vezettek, amikor azokon a szép májusi estéken leültem az ajtó melletti fal elé, és kapirgálni kezdtem.

A történet a következő. Mint oly sok egyetemista, jómagam is kollégiumi férőhely hiányában albérletbe kényszerültem főiskolai hallgató koromban. A négy év alatt sikerült - különböző okok miatt - hat albérletet elnyűnöm, mire rátaláltam a hetedikre, amely végre ideálisnak tűnt. Három szoba, s mindegyik nem három gyerek jutott, hanem csupán ketten laktunk benne, bár igaz, hogy a négy kerék is elmaradt, s a szüleim szerint ez az én esetemben nemcsak az autóra vonatkozott. De mindegy is, hiszen kedves, csinos lakás volt, amelyet béreltünk lakótársnőmmel. Nekem a kishálóba jutott a konyha mellett. Bájos helyiség volt, nagy ablakkal, kis szekrénnel és egy fotelágygal. Az igazi luxust az elegánsan politúrozott asztalka jelentette, amelyen éppen elfért asztali naptárom, sőt ha összehúzta magát, még egy kisháló füzet is. Ő és az a tapéta, azzal a romantikus rózsaszín hátterrel és a szépen megrajzolt virágmintával, maga volt a tökély!

Sajnos, azonban nem mindenki gondolta így. Különösen a kis Ferike nem. Ferike volt a kedvencem - addig a bizonyos napig. Egy édes, szőszke, kétéves kisfiú, hamiskás mosollyal és nagy kék szemekkel. Nem volt ember, akit le ne tudott volna venni a lábáról. Gyakran vigyáztam rá, ami nem esett különösebben nehezemre, hiszen nagyon helyes gyerek volt, nem volt sok gond vele, és nem utolsósorban természetesen megfizettek érte.

Április-május táján Ferike szülei felújították újszegedi villájukat, ezért ott a gyermekmegőrzés feltételei ellehetetlenültek, minek következtében e nemes feladatot idehaza, saját otthonomban kellett ellátnom. Nem is volt semmi hiba, Ferike még élvezte is a környezetváltást, jókat nevetve szaladgált a lakásban, egy kis zajt vive szürke hétköznapijaink csendjébe. A lakótársnőm is őszintén megkedvelte a kedves gyermeket, s láthatóan ő is jól szórakozott nálunk. Azt azonban nem sejtettem, hogy ennyire.

Egy verőfényes, májusi délután lefektettem Ferikét az ágyamba, és csendben kiosontam a szobából. Aznap a fiúcska több mint két órát aludt. Valószínűleg ez okozta későbbi szokatlan virgoncságát. Mikor felébredt, pityergett egy kicsit, vállamra hajtotta a fejét, és a világot sem engedte, hogy letegyem. Az áttörést, illetve Ferike esetében a lemászást egy Túró Rudi hozta meg, melynek láttán a gyermek viselkedése gyökeresen megváltozott. Nyűgös félénksége egy csapásra eltűnt, fél perc alatt behabzsolta a királyi csemegét, aztán visszatért a szobámba. Az asztalomnál talált egy fekete golyóstollat, és boldogan mutogatta, miközben ezt hajtogatta:

- Ceruza... ceruza.... rajzolok...

Erre az utolsó szóra már igazán fel kellett volna figyelnem, de mégsem tettem. A konyhában élénk beszélgetésbe merültem lakótársnőmmel, miközben Ferike a szobámba múltatta az időt.

Többször megpróbáltuk kicsalogatni, hogy üljön közénk, játsszon velünk vagy kapcsolódjon be a beszélgetésünkbe, ám a kis kócos nem állt kötélnek.

Csak úgy egy óra múlva kegyeskedett előfáradni, mert ha jól emlékszem, szomjas lett ökelme. Újból kérlelni kezdtük, hogy maradjon velünk, hiszen van itt keksz, süti, csoki, s mi szem-szájnak ingere. Ránk nézett megfontoltan, nagy kék szemében a töprengés csillámaival, s végül nagylelkűen belemászott az ölembe. A lakótársnőm és én persze rögtön rázendítettünk kedvenc nótáira, de olyan képet vágott, hogy kénytelenek voltunk abbahagyni.

A délután tehát remek hangulatban telt, ismét nem tanultam az államvizsgáimra egy árva szót sem. Sebaj, gondoltam magamat nyugtatva, még úgyis van két hét az első időpontig.

Estefelé megérkeztek Ferike szülei és magukkal vitték a kis kópét. Kicsit fájt, hogy ilyen hamar elmegy, de úrrá lettem megrendülésem, mert eszembe jutott, hogy nem sokára megérkezik a barátnőm, és moziba megyünk. Épphogy elkészültem, amikor csengettek, és az ajtón belépett Dominika.

- Na, indulhatunk? - kérdezte.

- Rögtön - feleltem, és bementem a szobámba a táskámért. Barátnőm utánam jött, mert épp mesélni kezdett valamit, ám hirtelen elakadt a szava.

- Ez meg micsoda? - kérdezte döbbenet, az ajtó melletti falra bámulva.

Megfordultam, és elállt a lélegzetem. A fal ugyanis egy kb. fél méter széles, egy méter magas felületen össze volt firkálva. Még hozzá fekete tollal és meglehetősen sűrű vonalakkal. Az a bájos, halvány tapéta az apró virágmintákkal örökre el lett csúfítva egy megátalkodott kis gazfickó graffitijétől.

Nem volt nehéz kitalálnom, ki lehetett a tettes.

- Ferike - sziszegtem elhűlve és meg kellett kapaszkodnom az asztalban.

- Dehát hogy lehet, hogy eddig nem vetted észre? - tette fel teljesen jogosan a kérdést barátnőm.

- Nem tudom... Máskor nem csinált ilyet. Ó, ha elkapom a grabancát!

Elemi dühöt éreztem, fogtam a fejem, és mint egy őrült, fel-alá járkáltam a szobámban. És mivel a helyiség meglehetősen kicsi volt, olyan benyomást kelthettem, mint egy megkergült, farkát kergető kutya.

Tudtam, hogy végem van. A főbérlőm meg fog ölni, de minimum újratapétáztatja velem a szobát. Eszembe jutott, milyen cirkuszt rendezett, amikor egy gombostűfejnyi bevonat lepattant a teafőzőjéről és ő a nagyítója alatt felfedezte. Vehettünk neki új teafőzőt. Számolni kezdtem. Még van némi pénzem, hogy kifizessem a lakbért és az államvizsgadíjat, és június végéig kihúzzam valahogy száraz kenyéren. Tapétára azonban egy fillérem se maradna.

Csak egyetlen megoldás van tehát - el kell tüntetni a firkát a falról.

Először megpróbáltam lemosni, de attól csak jobban elkenődött. A rádiózás is hatástalan maradt. Legalább Ferike ne nyomta volna úgy rá a tollat!

- Ugye elmondod a szüleinek? - ocsúdtam fel Dominika hangjára lázas tünődésemből.

- Ugyan mire mennék veled? Nem hiszem, hogy ők kitapétáznák helyettem a szobát. És különben is mit mondhatnék nekik? Hogy bezártam a fiukat egy fekete toll társaságában a szobámba és ez a nevetlen kölyök volt olyan pimasz, hogy összefirkálta a falat?!

Beláttuk hát, hogy a problémát még az ifjú szülők sem tudnák megoldani. Legalábbis jelentősebb anyagi áldozat nélkül.

- Akkor mi lenne, ha meggyőznénk a főbérlődet arról, hogy a legújabb lakberendezési irányzat szerint az most a menő, hogy különféle avantgard mintákat rajzolnak a tapétára? - javasolta a barátom, és kitört belőle a nevetés.

Meglehetősen feketének találtam a humorát.

- Ez az! Vagy világosítsuk fel, hogy Ferike felnőtt korára világhírű festő lesz, és ezek az első szárnypróbálgatások néhány év múlva százazreket fognak érni! - tódítottam.

- Valamivel el kéne takarni - hangzott az újabb ötlet. - Toljuk oda a szekrényt!

- Jó, remek! Csak akkor nem lehet kinyitni az ajtót. Én a magam részéről meg tudnám oldani erre a néhány hétre az ablakon át történő közlekedést, csak az a baj, hogy az Évának biztosan szemet szúrna a dolog a hétvégén, ha itt lesznek.

Éva volt a főbérlőm. Egy tavaly végzett joghallgató, aki jelenleg a pesti ügyészségen dolgozik. Biztos voltam benne, hogy szemrebbenés nélkül vádat emel ellenem a legfőbb ügyésznél, amint megtudja a dolgot.

- És ha odaragnánk egy képet? - ez én voltam.

- Csodásan mutatna térdmagasságban, közvetlenül az ajtó mellett - bólogatott Dominika. - Igazán csak Ferike tudna gyönyörködni benne.

- Ne is említsd nekem ezt a nevet többé! Számomra ő megszűnt létezni! Jövő hét keddig legalábbis. - Akkorra volt megbeszélve ugyanis a következő gyermekfelügyelet időpontja.

Végül barátom találta meg a helyzet kulcsát. Valami kicsi, hegyes tárgy, például körömrészelő, kisolló stb. , finoman, a vonalak mentén óvatosan a tapéta felső rétegén haladva le kell kaparni a posztmodern freskót.

Leültünk tehát és buzgón kapirgálni kezdtünk. Óránként fél centiméteres rekordsebességgel haladtunk. Kezdtem magam úgy érezni, mit egy modern kori Hamupipőke, aki, ha így folytatja, csak az öregek bálján ismerheti meg azt a bizonyos királyfit. Elképzeltem magam, ahogy ráncosan, remegő kézzel ülök a fal előtt, miközben ősz fűrtjeimet meg-meglebbenti az ablakon időnként beáramló hűs fuvallat.

Éjfélre már sikerült öt centit lekaparni a mesterműből. Akkor Dominika felállt, megköszönte a kellemes estét, és bejelentette, hogy ő hazamegy aludni. Nem mondhatnám, hogy forró szeretetet éreztem iránta abban a pillanatban, de tudtam, nem sokat tehetek a döntése ellen.

Szerencsére kisvártatva megérkezett lakótársam, aki kitörő lelkesedéssel kapcsolódott be a kaparó hadműveletbe. Be kell vallanom, meglehetősen monoton tevékenység volt. Időnként hangosan szidalmaztam Ferike alaposágát, de többnyire csak magamban sajnálkoztam a tényen, hogy elváltam egy ilyen kölyök felügyeletét.

Két hét alatt végeztünk a munkával. Utána már csak olyannak látszotta fal, mintha egy vérszomjas vadmacska karmolta volna össze. Sőt, sötétben, kontaktlencse nélkül már szinte észre sem lehetett venni.

Az első eljövetelekor a főbérlőm nem jött be a szobámba, így nem sejtette meg, mi történt. Utána, emlékszem, sokat imádkoztam, hogy legalább addig ne lássa meg, amíg ki nem költözöm. Fohásza-im meghallgattatásra találtak, és én szinte menekülve hagytam el a diplomaosztó után az albérletet. Azóta átestem egy plasztikai műtéten, feketére festettem a hajam, elköltöztem az ország másik végébe, nevet változtattam és lecseréltem a telefonomat.

De időnként még ma is izzadtan riadok fel éjszakánként, mert azt álmodom, hogy két markos verőlegény töri rám az ajtót és visznek vissza az Éva lakásába - tapétázni.

Balatonberény, 2001. november 25.

Bató Bernadett

Legel . II.

Egyszerűen, úgy lehetne elnevezni, hogy Balaton-parti legelő. De maradjunk a hagyományoknál, hívjuk inkább Dörc-nek és azon túli területnek. Valaha a Hunyadi gróf bivalycsordája legelte. Nyugati fele egyre nőtt, mert a Kis Balaton lecsapolása következtében a Zala folyó tetemes mennyiségű hordalékot rakott le partjai előtt. Rövid idő teltével, a nyílt víz fölől, szélesen lerakódott iszapot nádas nötte be. Öreg halász barátom mesélte fiatal koromban, hogy a nádas helyén az 1930-as évek első felében még nyílt víz hullámozott és méretes harcsákat fogtak.

Háború után a terület kiosztásra került és egy részét kaszálták, másik felét legeltették. A parti és a Keszthelyi utak találkozása mellett, a fákon belül nyári szállást építettek és a növények állatok tavasztól - őszig itt legeltek. Az 1970-es évek közepe táján újságírónak mutattam be a területet. Beszélgettünk a pásztorokkal, akik gulyát őriztek a közeli gyepen. Vizes területen nyáron amikor terelték a gulyát, gumicsizmát húztak, nem szívesen jártak mezítláb a latyakot. Olyan sást szedtek ami nem éles, megszáritották a gunyhó tetején és belőle tutyit (papucsot) fontak. Belelépve, ráhúzták a csizmát és a száraz növény fölszívta a láb izzadságát. Naponta kétszer cserélték, hisz alapanyag volt bőven és idejük is az elkészítéshez. Panaszkodtak, hogy kitiltották a csordát a Balaton-parti legelőről. Azzal az indokkal, hogy ha időnként bemennek az állatok a tóba és néhányuk belepottyant, az szennyezi a vizet. Ezzel kapcsolatban idézem az itt készült riport egy töredékét, amivel az Újságíró kigúnyolja a rendelkezést: (...) *Nemrég olvastam egy rövid hírt, hogy csaknem három millió embert szállított az elmúlt évben a MAHART balatoni hajórajja. A hajókon az illemhely, közvetlen a tóban toroklik. T n döm a különbségen, aztán rájövök. A tehénlepény mindig a lapjára esik, sohasem az élire. Védjük a természetet.* [Dunántúli Napló, 1975. 07. 07.] Időnként, amikor a Balaton vízszintjét magasan tartották, az itteni gyeppek „horpadásai” [mélyedései] vízzel teltek. Alacsony vízállásnál kiszáradtak. Ennek a „vízjátéknak” pedig az lett a következménye, hogy nagyobb foltokban megjelent a szik. Az egyik jelentéséből idézek egy rövid mondatot: *Olyan vak szik van itt kisebb-nagyobb foltokban, amelyet csak Hortobágy pusztájának rejtett bugyraiban lehet találni.* Szabó professzor úr több sziki növényt talált és leírt innen. Csak a Sziki őszirózsát és a Zsiókát említem. Rendszeresen fészkelte a Piroslábú cankó, a nádasban a Nyári lúd. Kora tavaszoként a nagyobb víztócsákat meglátogatta néhány Széki gólya és Gulipán is.

Hamarosan kiderült az igazi oka annak, hogy miért nem szabad legeltetni az egyedülálló természeti értéket képviselő gyepet. Eppen beléptünk az 1980-as esztendőbe amikor jött egy markolóval ellátott masina és töltésekkel vette körül a legelőt. Az egyik vízügyi Vezető nyilatkozatából derült ki a tetemes költségbe kerülő munka célja: (...) *Köztudott dolog például a Keszthelyi-öböl nagymértékű iszaposodása. Feladatunk a 8 millió köbméter bioiszap kitermelése.*(...) [Magyar Ifjúság, 1981. 09. 18.] A nyilatkozó nem mondott igazat! Nem iszapot kaptak, hanem nagy gödröket a Balaton medrébe és csillámló homokot nyomtak ki a partra. (Minden berényi lakos, aki csiperkegombát gyűjtött a feltöltött részen, láthatta.) Annyi fáradságot sem vettek a modernkor természetpusztítói, hogy a fákat kivágják, esetleg a rászorulóknak odaadják. Az első ágakig betemették a törzseket. A természetvédő futkosott, hogy az eszement munkát megakadályozza, sikertelenül. A Balaton körül, már csak itt maradt meg kétezer méternyi turzás [hullámok építette part], amire tanösvényt lehetett volna építeni és ország - világnak mutogatni a kuriózumot. Végül azt kérte, hogy húsz méterrel vigyék beljebb a töltést, akkor a turzás megmenekül. Nem tették. Könyörtelenül betemették a nádasban a tojásokkal teli nyári ludak fészkeit is! Az illetékesek közötték az ellenzőkkel: Kotrási munkálatokat hozzáértő tudós elmék találták ki, megtervezték, tehát szükség van rá. Majd néhány esztendő alatt elfogytak a milliárdok, kiderült, hogy tévedtek, amit eddig végeztek, hiábavalónak nevezett munka! Bekerített terület Balaton felüli részének egy hányadát feltöltötték, ahol kefe-sűrű természetes fűzfaerdő keletkezett. Egy vadaskertben nem sokkal több szarvas és vaddisznó él, mint ami itt megtelepedett. Külső részekre az öregeink által valaha használt megállapítás illik:

- *Semmirevaló területet hagytak vissza!*

Végül nézzük meg, hogy a kotrási munkának mi volt a hozadéka:

Több milliárd forintot „kidobtak az ablakon.”

Balaton körül az egyik, utolsónak megmaradt természeti értékekben gazdag területet végérvényesen tönkretették!

A munkák kezdete során és most is ugyan azt kérdezem, függetlenül ettől a területtől:

- *Az olyan emberek, akik vélt, netán valós okok miatt olyan természetpusztítást követnek el, ami elkerülhet lenne, mit adnak át unokáiknak? M f vel borított tájat m fákkal, CD-r l hangzó madárdallal?*

Futó Elemér

Labdarúgás

Sajnos két mérkőzésen is vereséget szenvedett az ősszel egyébként várakozáson felül szereplő labdarúgócsapatunk, de így is a tabella negyedik helyén várják a tavaszi folytatást *Balogh Béla* fiai. Ifistáink sajnos három súlyos vereségbe szaladtak bele, talán tavasszal már több sikerélménye lesz az együttesnek.

Felnőtt együttesünk a negyedik, az ifi a tizennegyedik helyen várja a tavaszi folytatást.

Megyei II. osztályú bajnokság

14. forduló:

Balatonberény - Fonyód 1:3 (1:3)

Gólszerzőnk: *Rébeli-Szabó Gerg*

Kiállítva: *Rébeli-Szabó Gerg*

U19: Balatonberény - Fonyód 0:7 (0:3)

15. forduló:

Bálványos - Balatonberény 2:1 (0:1)

Gólszerzőnk: *Boa Levente*

U19: Bálványos - Balatonberény 9:0 (5:0)

16. forduló:

Balaton Vasas - Balatonberény 3:6 (2:4)

Gólszerzőink: *Murai Csaba, Vörös Balázs, Sifter Ádám, Mez fi József, Kiss Péter, Horváth András*

U19: Balaton Vasas - Balatonberény 14:2 (9:2)

Gólszerzőnk: *Vilisics Krisztián (2)*

Kék Tó Öregfiúk Labdarúgó Bajnokság

Csapatunk csupán egyetlen mérkőzést játszott a lapunk legutóbbi megjelenése óta. A jó erőkből álló éllovas Siófok otthonában szoros mérkőzésen minimális különbségű vereséget szenvedett együttesünk.

Eredmények:

Siófok - Balatonberény 1:0 (1:0)

Csapatunk a tizedik forduló után a harmadik helyen állt a bajnokságban.

Horváth Péter

Juhász Gyula: Karácsonyi ének

Szelíd, szép betlehemi gyermek:
Az angyalok nem énekelnek,
S üvöltenek vad emberek.

Boldog, víg betlehemi jászol:
Sok börtön és kórház világol,
És annyi viskó bús, sötét.

Jó pásztorok és bölcs királyok:
sok farkas és holló kóvályog,
S nem látjuk azt a csillagot!

Békés, derűs karácsony éjjel:
A nagy sötét mikor száll széjjel,
S mikor lesz béke és derű?

Természet és Én!

Tél

Égen járó szürke felhő
Havat hint a tájra,
Fáknak lehullt levele,
Kincsként jégbe zárva.

Jeges vize van a tónak
Nem ring rajta már a csónak.
Hattyú kering, halat kutat.
Varjú csapat, nyárfán gubbaszt.

Hó fődí a hegyeket,
Hallgat már az erdő.
Reccsen az ág, kismadár száll,
Dideregve, élelmet vár.

Zord december s január
Ezután még február,
Tél hidege tűzpirosra
Festi most az ég alját .

Forrás: www.archiv.magyarso.com

Négy évszaktól három hónap
Szántóföldi takaró,
Szegény ember kenyerének
Jöjj te téli hideg hó.

Czimbalek Andrea

Pro Vita díj Zsiborács Zoltánnénak

Zsiborács Zoltánné Pro Vita elismerést vehetett át 2010. október 17-én vasárnap Budapesten, a Szervdonáció és Transzplantáció Európa Napján, mert fiának, Zoltánnak adományozta az egyik veséjét.

A család és a Balatonberényi Tükörkép szerkeszt sége nevében szívvel gratulálunk Zsuzsa néninek a nemes cselekedetért, és további jó egészséget kívánunk neki!

Tudnivalók a Pro Vita díjról

A Szervdonáció és Transzplantáció Európa Napja, az Európai Tanács kezdeményezésére indult 12 évvel ezelőtt, majd a WHO 2005-ben világnappá nyilvánította.

Magyarországon a Transzplantációs Alapítvány a Megújított Életekért, az Országos Vérellátó Szolgálat és a Magyar Transzplantációs Társaság négy évvel ezelőtt csatlakozott a kezdeményezéshez.

A XII. Szervdonációs és Transzplantációs Európa Napnak október 17-én a Budapesti Olimpiai Központ adott otthont. A rendezvényen Pro Vita díjban részesültek az „életet adományozó” szervdonorok, akik saját szervük felajánlásával járultak hozzá élődonoros átültetés révén valamely családtagjuk, barátjuk gyógyulásához.

Pro Vita díj adható annak az önkéntes véradónak, aki legalább 100 alkalommal adott vért, az önkéntes élő szerv- vagy szövetdonornak, valamint az élet mentésében jeleskedő személynek. Évente legfeljebb 70 személy részesülhet a megbecsülésnek ebben a formájában. A díjjal oklevél jár.

Forrás: Internet

Olvasóinktól beérkezett kérésekre való tekintettel kérjük a cikkek küld it, hogy amennyiben nem a saját írásukat küldik be, a forrást szíveskedjenek feltüntetni.

Köszönjük azoknak, akik ezt eddig is megtették.

Szerkesztők: Toronyi Zsolt, Bató Bernadett, Toronyiné Sifter Judit

Postacím: Balatonberény, Kossuth L. u. 28.,

e-mail: bbereny.tukorkep@gmail.com

Az esetleges nyomtatási hibákért elnézést kérünk.